

ת"פ 26415/09/14 - מדינת ישראל נגד ס ס

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 26415-09-14 מדינת ישראל נ' ס(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ס ס (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע, בכתב אישום מתוקן, בעבירות הבאות:

תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק (חמש עבירות); כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק; תקיפת חסר ישע וגרימת חבלה, לפי סעיף 36ב(א) לחוק.

- בהתאם לעובדות האישום הראשון, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם היה נשוי למתלוננת, להם ארבעה ילדים, ובהם קטינה בת 12 (להלן: "הקטינה"), וקטין בן 10 (להלן: "הקטין").

בתאריך 31.8.14, בעת שהמתלוננת הגישה תה לנאשם, נשפך תה חם על ידו. הנאשם קילל את המתלוננת והיכה בגופה. לאחר שהמתלוננת הלכה מהמקום, הגיע לשם הקטין, ושוחח עם הנאשם. לאחר שהלך לחדרו, הלך הנאשם בעקבותיו, אחז בחגורה והיכה את הקטין באמצעותה בידיו וברגליו. בהמשך, בעט בקטין ברגליו ובידיו, עד שהקטין פרץ בבכי. כתוצאה מכך נגרמו לקטין סימני חבלה בידיו וברגליו. בהמשך, נכנס הנאשם לחדר השינה, שם שהתה המתלוננת, וסטר לה מספר פעמים בפניה ובאוזנה, וחבט בגבה באמצעות מוט ברזל. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלוננת סימני חבלה ואודם באזור הראש, בצד שמאל של צווארה, ורגישות בראשה ובגבה.

בשלב זה, השליך הנאשם על המתלוננת מאוורר. בעקבות האמור לעיל, התקשרה המתלוננת למוקד משטרה, והנאשם אמר לה שאינו מפחד מהמשטרה, יצא מהבית ונעל את המתלוננת ואת הקטין במקום.

- האישום השני, מייחס לנאשם את תקיפת הקטינה, כשבועיים עובר לאישום הראשון, זאת לאחר שביקשה מהנאשם כי ירכוש עבורה ציוד לבית הספר. כתוצאה מהתקיפה, התנפח אפה של הקטינה.
- האישום השלישי, מייחס לנאשם את תקיפת הקטין, כשבועיים עובר לאישום הראשון, בכך שהיכה אותו בידיו וברגליו, זאת לאחר שהקטין ביקש מהנאשם כסף עבור טיול.
- האישום הרביעי, מייחס לנאשם את תקיפת הקטינה, כחודש ימים עובר לאישום הראשון, בכך שהיכה בזרועה באמצעות אגרוף וכן צבט בידה, זאת לאחר שהתמהמהה בהחלפת חיתול של אחותה, לאחר בקשת המתלוננת ממנה.
- האישום החמישי, מייחס לנאשם את תקיפת הקטינה, במהלך חודש יולי 2014, בכך שבעט בישבנה בחוזקה, עד שפרצה בבכי, וסבלה מכאבים בישבן למשך מספר ימים.
- האישום השישי, מייחס לנאשם את תקיפת הקטין, ביום 4.4.14, בכך שסטר לו בפניו והיכה בגבו באמצעות אגרוף, זאת לאחר שהבן ביקש מהנאשם שירכוש עבורו עוגת יום הולדת.

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבלו תסקירי שרות המבחן בעניינו של הנאשם. שרות המבחן, אשר נפגש עם המתלוננת וכן עם גורמי רווחה המטפלים במשפחה, התרשם מאלימות פיזית, מילולית וכלכלית, בה נקט הנאשם כלפי משפחתו לאורך שנים. המצב החמיר לאחר תאונת עבודה שעבר הנאשם לפני כשנתיים, אשר הפכה אותו למובטל. משפחתו של הנאשם, המתגוררת בסמיכות למתלוננת, נוקטת בגישה מגוננת כלפיו, ומפעילה לחצים על המתלוננת. הנאשם מתקשה להכיר בדפוסי התנהגותו אלימה, בנטייתו לאלימות ולתוקפנות, וסבור שמדובר בהפעלת סמכות הורית כלפי ילדיו. בנוסף, הנאשם מתקשה להתמודד עם מצבי תסכול ומשבר, ולווסת את רגשותיו. שרות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם כלפי אשתו וילדיו, ונוכח קשייו השונים של הנאשם - לא מצא אותו מתאים להליך טיפולי. לפיכך, המליץ שרות המבחן להטיל על הנאשם מאסר וכן מאסר מותנה.

3. בא כוח הנאשם הגיש חוות דעת של מר אבי תפילין, עובד סוציאלי, הכוללת מסלול שיקומי עבור הנאשם, אך לא עתר לבצע נסיון שיקומי בהתאם לפרטי חוות הדעת. מר תפילין רואה בעובדה שהנאשם מעיד על מקרים בהם נקט באלימות כנגד המתלוננת וילדיו, כבסיס מספק לשם שילובו בהליך טיפולי, גם אם הנאשם מתקשה בשלב זה לראות את הבעייתיות שבהתנהגות זו, ומשתמש במנגנוני הגנה שונים.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה ציינה בטיעוניה את נסיבות ביצוע העבירות, כלפי המתלוננת והקטינים, המהוות מסכת של אלימות קשה. בהתאם, עתרה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים לכל אישום: לגבי האישום הראשון, מתחם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר; לגבי האישום השני, מתחם הנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר; לגבי יתר האישומים - מתחם הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר, לכל אישום.

לאור התרשמות שרות המבחן מהנאשם, עתרה המאשימה לקבוע מאסר בפועל ברף נמוך לגבי כל אישום, ולהורות על צבירת המאסרים זה לזה.

5. בא כוח הנאשם הדגיש כי הנאשם עצור מזה חודשים רבים, זאת על מנת למצות את קבלת חוות הדעת הפרטית, שיש בה לשנות מהתרשמות שרות המבחן מהנאשם. לטענת הסנגור, יש לראות בכל האישום אירוע אחד, לשם קביעת מתחם הענישה, שכן מדובר באלימות בתוך המשפחה, והאירועים התרחשו בסמיכות זה לזה.

מתחם הענישה

6. מקרה בו מספר אישומים או מספר מקרים, דורש ראשית קביעה האם מדובר ב"אירוע" אחד, ומכאן קביעת מתחם ענישה אחד, או שמא מדובר במספר אירועים, ובהתאם לכך קביעת מספר מתחמי ענישה (ראו ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, (8.5.2013)).

על אף חילוקי דעות מסויימים לגבי המבחן הראוי בסוגיה זו, בהעדר הגדרה ברורה בלשון החוק, דומה כי המבחן שאומץ לבסוף הוא מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע בדעת הרב בענין ג'אבר (ראו את הדעות השונות במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "ענין ג'אבר"); ע"פ 1605/13 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (27.08.2014), וכן את דברי כב' השופט הנדל במסגרת ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן** נ' **מדינת ישראל**, (29.12.2014), והשוו לפסיקה האחרונה אשר אימצה מבחן זה, בע"פ 6341/14 **ניסים בן אישטי** נ' **מדינת ישראל**, (8.7.2015); ע"פ 3614/14 **גיא פן** נ' **מדינת ישראל**, (29.06.2015) (להלן: "ענין פן"); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא** נ' **מדינת ישראל**, (23.06.2015); רע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן** נ' **מדינת ישראל**, (7.5.2015).

מבחן "הקשר ההדוק", מתייחס למספר עבירות שיש ביניהן קשר הדוק, כאירוע אחד, זאת כאשר הפעולות מהוות חלק מאותה "תכנית עבריינית", וכן יש ביניהן סמיכות זמנים. כב' השופט פוגלמן הוסיף, בענין ג'אבר, כי השימוש במבחן "אירוע", הינורחב מהמונח "מעשה" או "עבירה".

מדובר בהגדרה "רחבה הדיה כדילכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כלל מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת".

יודגש, כי בטרם קביעת מתחם הענישה, יש לקבוע האם האירוע מורכב ממעשה אחד או ממספר מעשי עבירה, ובהתאם לקבוע מהו רף הענישה המכסימלי, המורכב מצירוף עונשי המכסימום שניתן להטיל בגין כל אחד מהמעשים (ראו ענין פן, פסקאות 140-141).

7. יישום מבחן הקשר ההדוק במקרה הנדון, מעלה כי לא ניתן להתייחס לכל מעשי העבירה בהם הורשע הנאשם, כ"תכנית עבריינית" או כ"מסכת עבריינית" אחת. העובדה שמדובר באותם קורבנות עבירה, וכן

כי מדובר בעבירות אלימות במשפחה, אינה מביאה את כל המקרים לגדר אירוע אחד. אין בדפוס אלימות מוטמעים, המביאים נאשם לבצע עבירות אלימות שונות, בנסיבות שונות, כדי לקבוע שמדובר באותה מסכת עבריינית. מדובר ברקע אישי מסוים, אשר הביא להתפתחות דפוסים בעייתיים אלה ולביצוע כל מעשי העבירה, אך אין המדובר בתכנית עבריינית אשר הביאה לביצוע מעשים אלה. בהתאם, דפוסים עברייניים המתפתחים על אותו רקע, כגון צריכת סמים, לא יבססו מקרים שונים לידי חלק מאותו אירוע, ככל שאין מדובר באותה תכנית עבריינית. כל אחד ממעשי העבירה במקרה הנדון, בוצע על רקע שונה, ובמועדים שונים: החל מאלימות כנגד המתלוננת והקטין, אשר החלה עקב שפיכת תה על ידו של הנאשם וכן פניית הקטין אליו בשיחה; דרך אלימות בשל בקשת כסף לטיול, בקשה לרכישת עוגת יום הולדת, בקשה לרכישת ציוד לבית הספר; ועד לאלימות ללא כל סיבה שהיא. אופי העבירות וזהות קורבנות העבירה, יכולים לשמש אינדיקציה מסוימת לשם בחינת הקשר ההדוק, אולם אין בהם די. בנסיבות המפורטות במקרה זה, לא ניתן לקבוע כי כל מעשי העבירה מהווים חלק מתכנית עבריינית אחת (ראו לענין זה, את עובדות המקרים בפסיקה שפורטה לעיל).

לפיכך, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לגבי כל אחד מהאישומים.

8. אדם הנוקט באלימות, פוגע בזכות לבטחון עצמי ולשלמות הגוף. מישנה חומרה יש לראות בתקיפה המבוצעת כלפי בת זוג, האמורה לחוש את מירב הבטחון במסגרת התא המשפחתי האינטימי והמצומצם. מדובר בעבירות נפוצות, כאשר קורבנות העבירה מתקשות לגייס תעצומות נפש על מנת להתלונן כנגד בן זוגן (ראו לענין ההרתעה האישית והציבורית בעבירות אלה, ע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, 14.2.2011). כך ראה אף המחוקק את הדברים, כאשר החמיר בענישה לגבי עבירות אלה.

מידת הפגיעה עולה, כאשר מדובר בתקיפת קטין על ידי אחראי. קטינים תלויים בהוריהם, האמורים לשמש להם משענת ועוגן, מנטלי, חינוכי, פיזי וכלכלי.

חברה אנושית נמדדת במידת ההגנה להזכות החוליות החלשות בה. הגנה זו נדרשת ביתר שאת, מפני מעשים אלימים מצד הורים, אלה האמורים לספק לילד הגנה, להכניסו תחת כנפיהם, אך מעלו בחובתם ההורית הטבעית, המוסרית והחוקית. אין ספק כי מעשים אלה נחרטים בנימי נפשם של הילדים הקטינים, ומשפיעים על אישיותם עם בגרותם.

יפים לעניין זה, הדברים שנכתבו במסגרת ע"פ 4596/98 **פלונית נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1), 145 (2000), פסקה 29 בפסק דינה של כבוד השופט (כתוארה אז) בייניש:

"יש לקבוע, כי ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלת. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרופ, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד

ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלומות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

הפסיקה קבעה רמות ענישה שונות, המושפעות מנסיבות כל מקרה ומקרה, וכן מנסיבותיו האישיות של מבצע העבירה.

9. מקובלת עלי החלוקה שביקשה המאשימה לבצע, בין מידת חומרת נסיבות האישום הראשון, האישום השני בו נגרמה חבלה, ויתר האישומים.

- באישום הראשון, מדובר באלומות מתפרצת, מתמשכת, משוללת כל רסן, הן כנגד המתלוננת והן כלפי הקטין בן ה-10, תוך שימוש באביזרים שונים אשר החריפו את עוצמת הפגיעה. הנאשם תקף תחילה את המתלוננת, ולאחר שהקטין פנה אליו בשיחה, הלך אחריו הנאשם לחדרו, שם תקף אותו באמצעות חגורה ובבעיטות, עד שהקטין פרץ בבכי. מדובר באלומות אשר הותירה סימני חבלה על הקטין. הנאשם המשיך במסכת האלימות, ופנה אל חדר השינה, שם שבה המתלוננת להיות קורבן לאלימות הנאשם, אשר סטר לה מספר פעמים בפניה ובאוזנה, חבט בגבה באמצעות מוט ברזל, והשליך עליה מאוורר. אף למתלוננת נגרמו חבלות כתוצאה מאלומות זו.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי האישום הראשון, נע 10 ל-30 חודשי מאסר.

- באישום השני, היכה הנאשם את הקטינה, וגרם לה לנפיחות באפה. מדובר באלומות שהופנתה לאזור רגיש, בעוצמה שהביאה לחבלה, וזאת על רקע בקשת הקטינה לרכישת ציוד לבית הספר.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי האישום השני, נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

- באישומים השלישי עד השישי, מדובר באלומות בה נקט הנאשם באמצעות ידיו ורגליו, כלפי ילדיו, על רקע פניות הקטין לאביו לספק את צרכיו המתבקשים (כסף לטיול ועוגת יום הולדת); חוסר שביעות רצון הנאשם ממהירות הענות הקטינה לבקשת אימה להחלפת חיתול אחותה; או אלימות ללא כל רקע. במקרים אלה, לא נגרמה חבלה פיזית לקטינים.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי כל אחד מהאישומים השלישי עד השישי, נע בין מאסר קצר בעבודות שרות, ועד מאסר למשך 12 חודשים.

העונש המתאים

10. הנאשם נקט באלומות, לאורך תקופה של מספר חודשים, כנגד אשתו ושניים מילדיו הקטינים.

אינני מקבל את טיעון בא כוח הנאשם, לפיו הנאשם אינו אדם אלים אלא הגיב בצורה אלימה לסיטואציות: הקטינים נשאו עיניהם אל אביהם, בפניות מתבקשות, כגון בקשה לקבל עוגת יום הולדת, ובתגובה זכו לאלימות

מצידו; אינני מקבל את טיעון בא כוח הנאשם, כי הנאשם הגיב למקרים, ומכאן שמדובר בנסיבות מקלות: לא ניתן לקשור את התגובה הקשה והאלימה, של הצלפת חגורה בידיו וברגליו של קטין בן 10, בתגובה לכך שפנה ושוחח עם אביו; אינני מקבל את טיעון בא כוח הנאשם, כי שרות המבחן טעה בהערכותיו: התרשמותו המקצועית של שרות המבחן, מבוססת היטב על העובדות בהן הודה הנאשם, על שיחות עם המתלוננת, עם גורמי מקצוע מרשויות הרווחה, וכן על תגובות הנאשם במהלך השיחות איתו. בנוסף, לא מצאתי בחוות הדעת הפרטית, כל הפחתה מחומרת דפוסי האלימות המושרשים בנאשם, אלא הערכה כי ניתן לנסות ולשלב בהליך שיקומי, זאת בשונה מהערכת שרות המבחן.

בנסיבות אלה, הנאשם כיום בעל אותם מאפיינים אלימים, אשר הביאו אותו לביצוע העבירות, ללא הפנמה ממשית של חומרת התנהלותו לאורך זמן רב, ומכאן אף מידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מפניו היום. אין מנוס מהטלת ענישה מוחשית וכואבת, אשר תציב גבול חד וברור עבורו, לגבי חומרת מעשיו והפסול שבהם.

לצד זאת, אתחשב לקולא בקבלת האחריות על ידי הנאשם, אשר באה לידי ביטוי בהודאתו במיוחד לו. בכך חסך הנאשם את שמיעת העדים ובמיוחד את עדות המתלוננת. בנוסף, אתחשב בעובדה שמדובר בנאשם ללא כל עבר פלילי, שזהו המאסר הראשון אותו ירצה, בהמשך לתקופת מעצר ממושכת, וכן במצבו הרפואי בעקבות פציעתו (ראו נ/2).

11. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, ובנסיבות שפורטו, החלטתי להטיל על הנאשם עונש אחד, אשר יתחשב בכל העבירות בהן הורשע.

לפיכך, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, זאת החל מיום מעצרו 31.8.14.

ב. 7 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת אלימות מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד הצדדים.